

Jocs infantils

Per Salvador Elobet

(continuació)

JOCS DE NOIS

Ja hem dit anteriorment que els jocs masculins no van gaire acompanyats de cançons. Més violents quasi sempre, no són aptes per subjectar-se a la cadència d'una melodia. Mentre el noi és petit, encara es posa a voltes als jocs de les noies i canta junt amb elles la tonada de les cançons. Però quan és un xic grandet, corre aviat amb els companys que li ofereixen l'al·licient d'uns jocs de major moviment i d'una major aventura. No vol pas dir això que tots siguin violents, però la tònica general és de poca placidesa.

A oficis.—Es divideixen els jugadors en dues parts i els que formen un dels bàndols comencen a representar mímicament un ofici sense parlar gens, només accionant els moviments. Es un joc molt divertit. Quan un vol dir quelcom, cal dir abans: «Un, dos, tres: demano per parlar»; però es té compte a no esmentar cap cosa que deixi endevinar als contraris la feina que simulen. Prèviament abans de començar el joc tots els components d'un partit es posen d'acord sobre l'ofici que volen representar i el paper que hi jugarà cadascú. Per exemple, decideixen fer l'ofici de paleta. Un d'ells imitarà l'acció del paleta posant pedres o maons; un altre farà com si portés quelcom que seria material; un altre farà com si estirés una corriola; un altre com si fes una bastida, etc. El paleta, si vol, pot dir al que fa de manobre: «Un, dos, tres: demano per parlar. Porta'm això o allò». Sense mai, però, referir-s'hi directament per tal de dificultar l'endevinació de l'ofici representat. El bàndol contrari procura amb diversos artificis fer parlar a algun d'ells per veure si impensadament ho fan sense demanar el previ permís, en quin cas perd l'equip que representa. Fins que no ho endevinen o algú dels representadors parla sense haver demanat la vènia oportuna, l'acció va continuant.

A bala.—Aquest joc és conegudíssim; posant les dues mans a terra cal impel·lir una bala amb certa força del dit gros de la mà dreta, que recolzant-se amb el dit gros de l'altra, té l'efecte de ballesta. La bala així llançada cal que toqui la del contrari. A vegades quan és a «pam i toc» val dos punts; un, si la distància que la separa de l'altra és igual o menor d'un pam (el pam vàlid és el que amida el propi jugador) i un altre punt el xoc de les dues bales.

Quan es juga al «diner» es posen peces de cinc cèntims o bé palets verticals a una certa distància entre ells, els quals cal fer caure amb la bala. Prèviament s'estableix l'ordre de la tirada, per l'aproximació aconseguida pels jugadors tirant la bala amb la mà des del primer «diner», fins a la línia des